

[Poul Møller.]

regeringen nu foreslår ved denne lejlighed. Det er familiepøolitik, og det er en skatte-nedsættelsespolitik, som må få retsforbun-dets støtte.

Det ærede medlem fremførte et eksempel på en skalaindkomst på 2 000 kr. og mente, det var urimeligt, at denne mand skulle be-tale 20 kr. i skat, medens en mand på op til 20 000 kr. kunne få børnetilskud. Jeg forstår slet ikke dette eksempel. Det tyder i hvert fald på, at det ærede medlem hr. Gregersen ikke har sat sig ind i selve børne-tilskudsteknikken. Denne mand skal ganske vist betale en skat på 20 kr., men hvis han bor i hovedstaden, får han en nedsættelse i sin skat på 120 kr. pr. barn, og hvis han har to børn, får han en nedsættelse på 240 kr. Dette beløb går fra de 20 kr., d. v. s. slut-resultatet med hensyn til statsskatten bli-ver, at han får en nettoudbetaling på 220 kr. og altså ikke kommer til at betale noget som helst i skat.

Løvrigt skal man passe lidt på i den offentlige agitation med disse skalaindkomster. De bliver så forfærdelig lave, at man er tilbøjelig til at sige, at en mand med en skat-tepligtig indkomst på 2 000 kr. kan slet ikke betale 20 kr., og det er for lidt, at han med 2 børn får 220 kr. udbetalt. Man må imid-ler tid ikke glemme, at der er foretaget en hel del fradrag, før han er nået ned på de 2 000. En mand med 2 000 kr. skattepligtig indkomst og med 2 børn har i virkeligheden en indkomst på 5 000—6 000 kr., men kommer gennem fradragene ned på laveste skat-tesats. Han har børnefradrag, forsørgerfra-drag på 1 800 kr. og ligger altså i virkelig-heden med en indkomst, som ser helt an-derledes ud end den såkaldte skalaindkomst på 2 000 kr.

Til det ærede medlem fru Kirsten Gloer-felt-Tarp vil jeg sige, at de betragtninger, hun gør gældende, har også været fremme i mit parti, og at mange i mit parti deler hendes synspunkt med hensyn til at få lagt børnetilskuddet om. Selv er jeg af den op-fattelse, at det ville være forkert, fordi det ville forfygtige karakteren af, at her laver vi ikke tilskuds politik i den forstand, at staten tager med den ene hånd og giver med den anden, men her laver man mellemregn-skab overfor skattevæsenet: hvis en mand skal tilsvare 1 000 kr., kan han fradrage 240 kr. og komme ned på 760 kr., som han så kun skal betale i skat. Administrationen

ville også stige betydeligt, hvis vi kom ud for at skulle sende disse penge til husmød-rene. Jeg ved godt, at man har eksempler på, at manden ikke har benyttet skatened-sættelsen på rette vis til fordel for familien, men jeg tror, at 90 pct. af de danske familie-fædre er således i deres karakter og deres indstilling, at en nedsættelse i den afgift, de skal betale til det offentlige, stort set kommer hele familien tilgode og dermed også børnene, således at man lettes for andre ud-gifter og passer de forpligtelser, man har overfor sine børn, hvadenten det er manden eller konen, der får pengene.

Jeg er egentlig glad for, at jeg har kunnet bibringe det ærede medlem hr. H. C. Han-sen så mange lykkelige øjeblikke i de senere år. Det er rart, at det ærede medlem er så lykkelig at kunne pege på, at social-demokratiet har taget initiativet til disse fradrag. Nu er det ærede medlem jo en meget mere dreven politiker end jeg, så meget mere dreven, at han udmærket ved, hvordan forholdet er i skatsspørgsmål mellem en opposition og en regering. Han har selv siddet, hvor finansministeren sid-der, og dengang hørt det ærede medlem hr. Edvard Sørensen kræve lønmodtager-fradrag. En regering vil vel altid være tilbøjelig til at trække de større skattelettelser lidt ud. At en regering går med dertil, betyder faktisk, at regeringen har, om ikke et medansvar for gennemførelsen der-af, så dog en del af æren derfor; jeg ved, at det ærede medlem hr. H. C. Hansens partifæller netop i sommeren 1950 frem-hævede, at socialdemokratiet havde gen-nemført en betydelig skattelettelse for befolkningen, og disse skattelettelser fra foråret 1950 var ikke noget, som det ærede medlem lavede frivilligt, det var et resultat af den slags lykkelige øjeblikke, som den daværende opposition havde haft til at trænge igennem med sine forslag: kød- og flæskeordningen faldt bort, og der kom en skattelettelse i stedet for. Man kunne selv-følgelig ikke frakende det ærede medlem hans del af æren, fordi han havde accepteret ordningen. Det er det, der er regeringens ansvar: at turde acceptere oppositionens skattelettelsesforslag, at turde gennem-føre dem. Derfor må man ikke sige, at en regering ikke kan roses, når den har taget imod et sådant forslag fra det ærede med-lem, men i hvert fald, når vi skal gøre det op, kan vi altid skændes om, hvem der har